

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa T. J., C. K., P. M., X. M., S. M., K. R., R. S., T. Ś. i P. W. przeciwko N. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. obecnie T. [...] Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością o zapłatę, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 lipca 2016 r., skargi kasacyjnej powodów: T. J., P. M., X. M., S. M., R. S., T. Ś. i P. W. od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z dnia 22 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powodów: T. J., P. M., S. M., R. S., i P.W. na rzecz pozwanej po 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego,**
- 3. zasądza od powodów: X. M. i T. Ś. na rzecz pozwanej po 900 (dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 22 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Z. w sprawie z powództwa T. J., C. K., P. M., X. M., S. M., K. R., R. S., T. Ś. i P. W. przeciwko N. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. o zapłatę, oddalił apelację powodów i orzekł o kosztach postępowania za instancję odwoławczą.

Powodowie T. J., P. M., P. M., S. M., R. S., T. Ś. i P. W. zaskarżyli powyższy wyrok skargą kasacyjną, w zakresie w jakim Sąd Okręgowy oddalił apelację wskazanych powodów, w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazali na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Oczywistej zasadności skargi skarżący upatrują w naruszeniu przez Sąd Okręgowy następujących przepisów: (-) art. 241¹³ § 2 k.p. w związku z art. 77² § 5 k.p. przez uznanie, że dla skutecznego wprowadzenia mniej korzystnych (w stosunku do dotychczas obowiązujących) postanowień regulaminu wynagradzania, wystarczy podanie tych zmian do wiadomości pracowników, w sytuacji, gdy art. 241¹³ § 2 k.p. wprost stanowi, że wprowadzenie mniej korzystnych postanowień wymaga wypowiedzenia pracownikom dotychczasowych warunków umowy o pracę; (-) § 15 ust. 1 i 3 regulaminu wynagradzania pracowników N. [...] spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z 20 lipca 2006 r. w związku z § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju z dnia 19 grudnia 2002 r. (Dz.U. Nr 236, poz. 1991) przez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że świadczenie wypłacane pracownikom tytułem „diety” obejmowało zwrot wszystkich kosztów ponoszonych w związku z podróżą służbową, w sytuacji gdy pojęcie to zdefiniowane jest w sposób wiążący w rozporządzeniu z 19 grudnia 2002 r., a pracodawca nie wskazał w treści regulaminu wynagradzania, że kwota wypłacana tytułem diety miałaby obejmować zwrot wszystkich kosztów podróży służbowej i dodatkowo sam w § 25 regulaminu pracy, który obowiązywał równolegle z regulaminem wynagradzania z 20 lipca 2006 r., wyraźnie rozróżnił świadczenie z tytułu „diety” od świadczenia z tytułu „ryczałtu za nocleg”, zobowiązując się do wypłaty obu tych świadczeń zgodnie z „przepisami wydanymi przez Ministra Gospodarki i Pracy dla sfery budżetowej”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1),

istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, że zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołali się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W sprawie brak jest jednak oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu zasadność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, LEX nr 560541).

Podnoszone przez skarżących kwestie były już przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego w wyroku z 17 maja 2016 r., II PK 98/15, niepubl., zapadłym w tożsamym stanie faktycznym i prawnym, i zostały rozstrzygnięte, inaczej niż życzą sobie tego skarżący. W wyroku tym stwierdzono, że w § 15 regulaminu

wynagradzania nie były określone wprost kwoty ryczałtów za noclegi, stąd możliwe było przyjęcie, że przewidziana w regulaminie kwota obejmowała diety i ryczałty za noclegi. W ten sam sposób problem ten w sprawie roszczenia o zapłatę ryczałtów rozstrzygnął Sąd Najwyższy w wyroku z 15 września 2015 r., II PK 248/14, niepubl. Ponadto w wyżej cytowanym wyroku II PK 98/15 Sąd Najwyższy nie stwierdził naruszenia art. 241¹³ § 2 k.p. w związku z art. 77² § 5 k.p., uznając, że wprowadzona zmiana nie może w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy zostać zakwalifikowana jako niekorzystna dla pracownika, tym bardziej, że wypłacone kwoty należało uznać za zgodne z obowiązującym wówczas stanem prawnym. Na brak oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w sprawie przeciwko tej samej pozwanej wskazał Sąd Najwyższy również w postanowieniu z 26 listopada 2015 r., II PK 112/15, niepubl.

Z przedstawionych względów skarga kasacyjna nie jest w oczywisty sposób uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).